

nem terjed ki, mert az a 2015. évi Sándor Imre díj pályamunkáira utalva kifejezetten csak a 2015. évi kutatási anyag megküldésére hívta fel a felperest. Emellett az alperes azt - az általa sem cáfolt - tényt sem értékelte, hogy a felperes 2017. október 9. napján kelt beadványában már részletesen ismertette az értékesítési adatokat az alperes kérésére, amelyek a 2018. július 4. napján tartott tárgyaláson részletesen átbeszélésre kerültek. A jogalap téves meghatározása vonatkozásában kifejtette, hogy a Tptv. 61. § (1) bekezdése két vagylagos tényállást rögzít, így az alperes által megjelölt jogalap meghatározza a bizonyítandó tényeket. Célzatos tényállás alkalmazása esetén a cél, materiális tényállás alkalmazása esetén a magatartás és az eredmény közötti ok-okozati összefüggés lett volna az alperes által bizonyítandó. Az alperes azonban sem a célzatos cselekmény megállapításához szükséges célt, sem a materiális cselekményekhez szükséges ok-okozati összefüggést nem tudta bizonyítani, hiszen sem azt nem igazolta, hogy a felperes jobb tudomása ellenére nem szolgáltatott megfelelő adatokat, sem pedig azt, hogy az eljárási határidő túllépése a felperes magatartására vezethető vissza. A bírság mértéke kapcsán rögzítette, hogy az alperes releváns enyhítő körülményeket nem vett figyelembe, egyes súlyosbító körülményeket helytelenül súlyozott és bírság aránytalannak minősíthető. Emellett az is megállapítható, hogy az eljárási bírság alapjául szolgáló magatartás és az azzal érintett dokumentumok az érdemi határozat meghozatalában nem játszottak lényegi szerepet, a versenyfelügyeleti eljárást lezáró határozatában az alperes ugyanis nem szabott ki bírságot.

Az alperes - a Kp. 88. § (1) bekezdése alapján - a felperesi kereset elutasítását továbbá a felperes perköltségekben való marasztalását kérte. Védíratában és írásbeli nyilatkozataiban előadta, hogy az alperes - nemcsak 2015-re, hanem - a teljes vizsgálati időszakra vonatkozóan általánosan kért adatokat, így alaptalan a felperes ezzel ellentétes minden nyilatkozata. Kifejtette, hogy az alperesi végzésben foglaltak szerint a felperes terhére rótt jogsértésnek kettő - egy célzatos és egy materiális - ága van. A célzatos cselekmény megvalósulásának alátámasztásaként előadta, hogy a felperesnek szükségszerűen tudatában kellett lennie azzal, hogy az alperes által kért adatokkal a felperes rendelkezik és - nyilatkozataival ellentétben - nem csupán szubjektív és reprezentatív módszertani eredmények vannak a birtokában. A felperes maga rendelte meg a kutatási anyagokat, hiszen jogi személyként a működése érdekében eljárók tevékenysége a felperes magatartásának tudható be. Álláspontja szerint tényként állapítható meg, hogy a felperes a versenyfelügyeleti vizsgálat megkezdésekor a kért adatokkal rendelkezett, az alperes felhívta a felperest ezen adatok szolgáltatásra és a felperes ezen adatokat nem szolgáltatva megfelelően, tehát külön bizonyítást nem igényel az, hogy a felperes tudott és tudnia kellett arról, hogy nem csupán szubjektív és reprezentatív módszertani eredmények vannak a birtokában. A felperes által hivatkozott emberi hibából eredő mulasztás a felperes érdekkörében merült fel, így nem tekinthető olyan külső körülménynek, amely a jogsértés tényét vagy a felróhatóságot enyhítené. A materiális cselekménnyel kapcsolatban pedig hangsúlyozta, hogy ha a felperes már a vizsgálat megkezdésekor az együttműködési kötelezettsége körében megfelelő információkat szolgáltatott volna, akkor hozta volna az alperest abba a helyzetbe, hogy minden szükséges információ birtokában az eljárás esetleges elhúzódása nélkül folytasson le további eljárási cselekményeket, alaptalan tehát a felperes azon hivatkozása, miszerint az eljárás elhúzódása a felperes magatartásától teljesen független. A felperesnek az eljárás korábbi szakaszában tett nyilatkozatai ellenmondásban álltak a közigazgatási eljárás során alperes által feltárt körülményekkel, amelynek feloldása további eljárási cselekményeket tett szükségessé, így egyértelműen bizonyított az ok-okozati összefüggés a felperes magatartása és az eljárás elhúzódása mint eredmény között. Az eljárási határidő pedig álláspontja szerint megtartott volt tehát a felperes ezen hivatkozása is megalapozatlan, azonban az eljárás időtartama egyebekben nem szolgálhat felmentéssel a felperes jogsértő mulasztásával szemben. A bírság mértéke kapcsán rögzítette, hogy a támadott végzés részletesen kifejtette a mérlegelés szempontjait és minden releváns körülményt az alperes figyelembe vett, helyesen értékelve azokat, tehát az alperes jogszerű mérlegeléssel állapította meg a bírság mértékét. Az eljárási bírság összege a törvényi maximumot meg sem közelíti, mérlegelés szempontjait az alperes rögzítette, így annak felülmérlegelésére jogszabályi lehetőség nincsen. Hangsúlyozta, hogy a versenyfelügyeleti eljárást lezáró határozat és a jelen perben támadott végzés jogi természete és alapja elkülönül, így a

versenyfelügyeleti bírság kiszabásától történő eltekintés semmilyen kihatással nincs az eljárási bírság mértékére.

A felperes keresete az alábbiak szerint nem alapos.

A törvényszéknek abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az alperes a VJ/10-99/2017. számú végzésében megfelelően megállapított tényállás alapján helyes jogalapon értékelte-e a felperes magatartását és megfelelően vont-e le annak jogkövetkezményét.

I.

A tényállás-feltárási kötelezettség elmulasztásának alátámasztásaként a felperes egyrészt arra hivatkozott, hogy az alperes végzésében nem vette figyelembe, hogy felperes már 2017. októberében tájékoztatva lett a versenyfelügyeleti eljárásban vizsgálat alá vont kampány kapcsán értékesítési adatokról. A felperes ezen hivatkozásával kapcsolatban a törvényszék rögzíti, hogy valamely értékesítési adatok közzétételével a felperes nem teljesíthette teljeskörűen az alperes azon adatkérését, hogy a vizsgált kampánnyal kapcsolatban milyen reklámhatékonysági vizsgálatok történtek és azok milyen eredménnyel zárultak, holott arra vonatkozóan adatkérést már a 2017. február 20. napján kelt adatkérés 8. pontja is tartalmazott. Az alperes által a valós tényekre utaló körülmények feltárását követően kibocsátott további adatkérés a törvényszék álláspontja szerint tehát helytálló volt, hiszen a felperes azt megelőzően nem tárt fel a versenyfelügyeleti eljárás alá vont kampány kommunikációjának sikerességére vonatkozó objektív vizsgálati adatokat, hiszen értékesítési adatok ezeket nem mutatták és mutathatták be.

Másrészt hivatkozott arra a felperes, hogy az alperes által a valós tényekre utaló körülmények feltárását követően kiadott 2018. szeptember 5. napján kelt VJ/10-87/2017 számú adatszolgáltatásra felhívó végzését a felperes túlteljesítette, mert nem csak a kért 2015-ös hanem további 2016-os és 2017-es adatokat is az alperes rendelkezésére bocsátott. A törvényszék rögzíti, hogy adatszolgáltatásra felhívó végzés 1. pontja ténylegesen a 2015. évi Sándor Imre díj pályázathoz kapcsolódóan kérte adatok szolgáltatását, további - alperes által nem igényelt - adatszolgáltatás azonban esetlegesen annyiban lehet a törvényszék álláspontja szerint enyhítő körülményként értékelhető, amennyiben a szolgáltatott többletadatok a versenyfelügyeleti eljárásban jelentőséggel bírnak, ennek mérlegelése pedig az alperes hatáskörébe tartozik, azt a törvényszék nem mérlegelheti felül.

A fentiekre figyelemmel a törvényszék álláspontja szerint a felperes által felhívott tényállás-feltárási hiányosságok nem állapíthatók meg.

II.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Tptv. 61. § (1) bekezdése két vagylagos tényállást rögzít, így az alperes által megjelölt jogalap meghatározza a bizonyítandó tényeket. Célzatos tényállás alkalmazása esetén a célt, materiális tényállás alkalmazása esetén a magatartás és az eredmény közötti ok-okozati összefüggést kell az alperesnek bizonyítani. A támadott végzésben foglaltak szerint - ahogyan arra az alperes is helytállóan rámutatott - a felperes terhére rótt jogsértés mind egy célzatos mind pedig egy materiális cselekményt magában foglal. Mindezekre figyelemmel a törvényszék megvizsgálta, a célzatos cselekmény megállapításához szükséges cél és a materiális cselekmény megállapításához szükséges ok-okozati összefüggés bizonyítottságát.

A felperesi magatartás célja kapcsán tényszerűen megállapítható, hogy a felperes által 2018. szeptember 28. napján kelt VJ/10-91/2017 számú és 2018. október 02. napján kelt VJ/10-94/2017 számú adatszolgáltatások 2015-re vonatkozóan olyan adatokat tartalmaznak, amelyek a felperes rendelkezésére álltak 2017. február 10. napján kelt VJ/10-1/2017. számú adatkérés időpontjában,

emellett az is megállapítható, hogy a felperes által önkéntesen szolgáltatott 2016-os adatok is rendelkezésére álltak a felperesnek ezen időpontban. Mivel a felperes maga kellett, hogy megrendelje ezen rendelkezésre álló adatok alapjául szolgáló kutatásokat, így szükségszerűen tudnia kellett, hogy ezen adatok a rendelkezésére álltak. Mégha esetlegesen emberi mulasztás eredményezte volna is az adatszolgáltatás elmulasztását, az a felperes érdekkörében merült fel, így az nem eredményezheti a jogsértés jogkövetkezményei alóli mentesülést, hiszen nem állapítható meg a felróhatóság hiánya.

Az felperesi magatartás és a eljárási időtartama közötti ok-okozati összefüggés kapcsán a törvényszék rögzíti, hogy az tényszerűen megállapítható, hogy amennyiben a felperes a rendelkezésére álló adatok vonatkozásában az alperes felhívásának megfelelően teljesíti adatszolgáltatási kötelezettségét, egyes eljárási cselekmények (többek között a 2018. szeptember 5. napján kelt VJ/10-87/2017 számú adatszolgáltatásra felhívó végzés kibocsátása) szükségtelen lett volna. Így egyértelműen megállapítható, hogy a felperes magatartása és az eljárás elhúzódása mint eredmény között ok- okozati összefüggés áll fenn. Az eljárás elhúzódásának megállapítása nem függ attól, hogy az eljárás határidőn belül vagy azon túl fejeződött-e be. A törvényszék hangsúlyozza, hogy az ügyintézési határidő alperes általi esetleges elmulasztásának jogkövetkezményeit felperes jelen eljárástól eltérő eljárásban tudja érvényesíteni.

III.

A felperes a bírság mértéke körében vitatta az alperes bírság kiszabása során folytatott mérlegelését, mert az alperes releváns enyhítő körülményeket nem vett figyelembe, egyes súlyosbító körülményeket pedig helytelenül súlyozott. A törvényszék álláspontja szerint az alperes eljárása során valamennyi mérlegelési szempontot és körülményt vizsgált és értékelt, mérlegelésének eredményét az indokolásban pedig ismertette. A törvényszék a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (5) bekezdése alapján lefolytatott vizsgálat alapján megállapította, hogy a másodfokú közigazgatási határozatban foglalt mérlegelés jogszerű volt, ugyanis a közigazgatási szerv hatáskörét a mérlegelésre való felhatalmazásának keretei között gyakorolta, és a mérlegelés szempontjai és azok okszerűsége a végzésből megállapíthatóak. A törvényszék azt nem mérlegelheti felül. [KGD2011.117, KGD2015.125.]. A törvényszék a fentiekben kifejtett álláspontját tekinti irányadónak a felperes által a jogellenes magatartás súlyának mérlegelése körében hivatkozott önkéntes többlet-adatszolgáltatás, a felperesi magatartás és az eljárás elhúzódása közötti ok-okozati összefüggés továbbá eljárási határidő túllépése és felperes magatartása közötti ok-okozati összefüggés kapcsán, emellett a felróhatóság mértéke körében hivatkozott célzatos, szándékos magatartás hiánya kapcsán, végül pedig az enyhítő körülményként hivatkozott önkéntes többlet-adatszolgáltatás kapcsán is.

IV.

A törvényszék álláspontja szerint a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az a tény miszerint az eljárást lezáró határozatában az alperes nem szabott ki versenyfelügyeleti bírságot arra utalna, hogy az eljárási bírság alapjául szolgáló magatartás és az azzal érintett dokumentumok az érdemi határozat meghozatalában nem játszottak lényegi szerepet, hiszen ahogy az alperes arra helytállóan rámutatott az eljárást lezáró határozat és a jelen perben támadott végzés jogi természete és alapja elkülönül, a versenyfelügyeleti bírság és az eljárási bírság felperes által hivatkozott összefüggése nem állapítható meg.

A fentiekre tekintettel a törvényszék a rendelkező részben foglaltak szerint határozott.

A törvényszék a felperes keresetét Kp. 124. § (1) bekezdés c) pontja alapján egyszerűsített perben bírálta el.

Az alperest kamarai jogtanácsos képviselte, aki a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 81. § (5) bekezdése szerinti, a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzéket benyújtotta, így a törvényszék a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte a perköltség viselésére. A perköltség összegét a törvényszék a Pp. 82. § (3) bekezdésére figyelemmel határozta meg, melynek összegét mérsékelte a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján. Az összeg meghatározásakor a törvényszék figyelembe vette azt, hogy tárgyalás nem volt, illetve alperes két irata (védirat, előkészítő irat) összesen 8,5 oldal terjedelmű volt.

A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 45/A. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Itv. 39. § (1) bekezdés szerinti illetékalap után az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti mértékű eljárási illetéket, a Pp. 102. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján köteles viselni.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 126. § (3) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2019. április 03.

dr. Nagy Szabolcs s.k.
bíró